

een „weer heengaan“ en een „broederlijk vaarwel zeggen“ als het kerkelijk samenleven met de Reformed niet meer bevalt, mogen mijns erachtens niet worden verheven tot een „beding“. Tot deze conclusie was ik gekomen aler ik kennis had genomen van „de Hollandsche Gereformeerde Kerk in Amerika“ door Rev. N. H. Dosker. Door de lezing van dit boek ben ik bevestigd in mijne meening omtrent de betekenis van de eerste vergadering der Emigranten-Classes, waarop Dr. Wijkoff de drie bekende vragen stelde. Dit meende ik vooral te moeten laten gaan aan hetgeen ik nu verder mededeel met betrekking tot de opleiding in de Reformed. In een mijner eerste artikelen wees ik er op dat de Reformed, die toen nog geen verengelschten naam droeg, zijn predikanten in den beginne vooral uit Nederland kreeg. Dit zou met den tijd veranderen. Aan het Queens-college, later naar een edelen geveer Rutgers-college genoemd, werd een seminarie verbonden ter opleiding van aanstaande dienaren des Woords. Haar eerste professor was Dr. Livingston, de man die meer dan iemand ten rijken zegen is geweest voor de Reformed en haar seminarie, verbonden aan de New-Brunswick college (Rutgers-College). Te New Brunswick ontvingen de theologische studenten in het vervolg hunne opleiding. Dankbaar moet worden erkend dat dit seminarie zich hield bij de Gereformeerde leer. De Professoren en de Predikanten moesten zich bij de aanvaarding van hun ambt verbinden deze leer, zooals zij in de Belijdenisschriften der Gereformeerde Kerk is vervat, te leeren en te handhaven.

Reeds wees ik in een der vorige artikelen op het feit dat de Reformed, zoo zij geen toevoer van leden had ontvangen uit Nederland door emigratie, allicht niet tot groote ontwikkeling zoude zijn gekomen, daar zij steeds meer van haar leden verloor aan deze of gene Amerikaansche kerkelijke gemeenschap. Nu kwam daar nog bij dat er in de eerste helft der vorige eeuw een groote trek uit de Oostelijke staten was naar het Westen, dat nu al weer Midden-Amerika is. Daar vormden zich kleine gemeenten. Het Oosten verloor die niet uit het oog. In '37 reeds bestond de Synode die afzonderlijke groepen te steunen. De Reformed wenschte ook in het Westen voet aan wal te krijgen. Mede daarom stelde zij zoo groot belang in de Nederlandsche emigratie tusschen '40 en '50. Door de aansluiting van de Emigranten-kerken als afzonderlijke classis bij de Reformed in de Oostelijke Staten werd zij mede zeer versterkt. Dit zou in den loop der tijden van invloed zijn op de opleiding. De Nederlandsche Emigranten-kerken beriepen in den eersten tijd voor het meerendeel hunne predikanten uit de Christelijke Gereformeerde Kerk van hier. Van onze uitnemendste mannen zijn toen naar het verre Westen getrokken. Toch zouden de Amerikaansche gemeenten op den duur moeten voorzien in eigen opleiding. De Van Raalte met zijn medebroeders was in de kerkelijke vergaderingen steeds bedacht op deugdelijk Christelijk onderwijs. In Amerika waren zij vrij en hij drong er op aan om van die vrijheid gebruik te maken. Niet door allen werd de noodzakelijkheid ingezien van te voorzien in eigen christelijk onderwijs. Ook zou de helder ziende leider dra op hooger onderwijs en zoo werd Van Raalte de stichter van de bekende „Hope college“ in Holland. Het stedeke Holland aan de Black Lake wordt genoemd om zijn schoone en gunstige ligging. Van Raalte zelf gaf een en andermaal van zijn persoonlijk bezit voor deze stichting. Reeds was tusschen '40 en '50 herhaaldelijk op de onderscheiden Synodes gewaard op de noodzakelijkheid dat in het Westen hooger onderwijs zou kunnen worden gegeven om „Westersche jongelieden op te leiden voor Westersche werk“. En toen Van Raalte in '50 de particuliere Synode van Albany bijwoonde, drong hij daarop onmiddellijk aan. De Synode meende dat Van Raalte al te voortvarend was. Immers men had geen geld. Juist daarom vroeg hij steun aan het Oosten! Het Oosten zag het bepleite belang in en hooft steun. Van Raalte ondernam drie collectereizen en reeds in 1851 kon de „Holland-Academy“ worden geopend. Deze stichting werd in 1866 omgezet in „Hope College“, en door den Staat erkend. In Amerika gaat het Hooger onderwijs uit van „Boards“ en van den Staat. Men heeft „Colleges“ die geheel leven van giften van particulieren. Door groote, ongekend rijke giften van geldmagnaten worden vele dier stichtingen in staat gesteld tot den bouw en het onderhoud van ongemeen rijke instellingen voor Hooger Onderwijs. Ook „Hope College“ is gebouwd met giften van particulieren en moet tot op onzen tijd daaruit zijn kosten bestrijden.

Aan deze Hope College is nu ook verbonden het Westersche Theologische Seminarie. Tusschen Hope College en dit Seminarie is geen enkel verband. Beide stichtingen echter gaan uit van de Reformed Church. Zij trachten elkanders groei en bloei te bevorderen. Dit Seminarie werd in 1867 opgericht. Daaraan werd groote behoefte gevoeld. Reeds had de Synode in een paar gevallen toegestaan, dat twee jongelui na een driejarig onderwijs van een predikant ontvangen te hebben, werden geëxamineerd en toegelaten tot den dienst des Woords. Dit paste niet aan allen om hunne studien te voltooien aan de Rutgers college te New-Brunswick! Het Westersche Seminarie werd dan in 1867 ge-

sticht; jammer genoeg dat reeds in '77 het onderwijs daaraan niet kon worden voortgezet, omdat er geen geld genoeg was en geen eigen gebouw. Nadat er een stichtingskapitaal was bijeengebracht in de volgende jaren, kon het weer in 1884 worden geopend en wel met een leerstoel in de systematische godgeleerdheid. Naast den eersten professor N. M. Steffens werden twee lectoren aangesteld, P. Moordijk en H. Dosker. Maar reeds in 1888 werd een tweede leerstoel opgericht voor de Bijbelsche taal- en letterkunde, waarnaast in '94 een kwam voor de kerkgeschiedenis en in 1906 een voor de praktische theologie. Thans tellt dit seminarie reeds vijf leerstoelen. Rev. James F. Zwemer, D.D., Prof. Em. is President van de Faculteit, Rev. Evert J. Blekkink, D. D., Prof. in de Systematische Theologie; Rev. John E. Kuizenga, D.D., Professor in de Praktische Theologie; Rev. Henry Hospers, D.D., Prof. voor het Oude Testament en Rev. S. C. Nettinga, D.D., Professor voor de Geschiedenis, terwijl er verleden jaar nog een stoel vacant was voor het N. Testament; men wachtte nog op het noodige kapitaal en op den geschikten man. In den beroepsbrief wordt aan de Professoren van dit Seminarie geen vrije woning of pastorie toegezegd, die moet door hen zelf worden gehuurd of gekocht en onderhouden. De jaarlijksche opbrengst van drie kleine fondsen beloopt ongeveer 4.000 dollar. Dit is minstens vijf duizend minder dan jaarlijks noodig is voor het onderhoud der hoogleraren. In een klein vlugschriftje, waarin de penningmeester van het Seminarie een korte schets geeft van zijn geschiedenis, dringt hij dan ook aan op versterking van de finantiën. Haar inkomsten moeten getrokken uit de rente van een vast bezit, endowment, en uit vrijwillige jaarlijksche bijdragen der gemeenten voor het „salarisfonds“. Dr. Zwemer noemt deze beide bronnen van inkomst Jachin en Boaz. Jachin betekent „hij zal bevestigen“ en Boaz „in hem is kracht“. Het Seminarie steunt op deze twee pilaren! De naam „Westersche Theologisch Seminarie der Gereformeerde Kerk in Amerika“ laat aan haar wording, geschiedenis en toekomst recht wedervaren. Dit Seminarie is van ongemeen invloed. Dr. Zwemer zegt: „hare twee honderd drie en veertig kweekelingen, velen in den heerlijken dienst der Zending verre over zee, eene moedige bende ijverig bezig in het binnenlandsch zendingswerk en de dozijnen verdubbeld in onze gemeenten, bewijzen dat dit Seminarie met weldragen haar aandeel neemt door haar bestendige invloed, ten bate van de eenheid en de uitbreiding onzer kerken.“ Ik schreef vooral van dit Seminarie, omdat het dicht bij ons staat door haar historicie dan het Rutgers-college. Onder haar hoogleraren tellen wij mannen van ons uitgegaan of de namen van hun zonen.

G. KEIZER.

PERS-SCHOUW.

Het ongeboren wicht der nieuwe bevoegdheid.

Niet alleen in het kerkelijke leven schuimt het. Meer nog is de schoolwereld in rep en roer. Men heeft Dr. de Visser harde noten te kraken gegeven. Hoe dit zal afloopen? Daarvan zal bij de verschijning van ons blad wel meer bekend zijn dan op het oogenblik, waarop ik dit schrijf. Immers, de onderwijsdebatten zullen hedenmiddag (Dinsdag) nog hervat worden. In „De School met den Bijbel“ richt de heer Lens een Open Brief tot den Minister van Onderwijs en hij brengt Zijne Excellentie op waardigen toon onder het oog:

„Met blijdschap in het hart heb ik meegejuicht, toen U, op dien gedenkwaardigen dag in 1919, het odium van ons hebt weggenomen, het odium van onze minderwaardigheid tegenover de collega's van de openbare school.“

„We leven wel snel, Excellentie, maar toch niet zoo snel, of dat zijn we nog niet vergeten. We hebben onzen God gedankt, Gij en wij.“

„We hebben toen in U gezien, wat we altijd in U geweten hebben: onzen Vriend.“

„Moet dat nu anders worden?“

„Moet ge het vertrouwen, dat wij in onzen minister hebben gehad, gaan verspeelen?“

„Want opnieuw legt ge op ons het odium der minderwaardigheid. Niet tegenover onze openbare collega's. Maar met hen tegenover de nog ongeboren wichten der nieuwe Kweekerschool, met hun ephemer bevoegdheid, die verre zal reiken boven de onze, zoo verre, dat we, tot straf voor het feit, dat we niet dertig jaar later geboren zijn, de levensjaren, die ons nog resten, zullen gebukt gaan onder de algemeene publieke onderschatting.“

„En U weet, Excellentie, aan overschatting heeft het Nederlandsche publiek nooit geleden, waar het ging om de „schoolmeesters“.“

„Uwe salarisregeling als zodanig zal ik hier niet beoordeelen. Dat past me niet in dit schrijven. Hoegstens heeft ze mij teleurgesteld, niet in de allereerste plaats persoonlijk, maar voor zooveel van mijn trouwe collega's, wier weg de Heer niet zoo voorspoedig heeft gemaakt als den mijnen.“

„Maar het feit, dat ook in Uwe waardeschatting het ongeboren wicht der nieuwe bevoegdheid, hooger staat aangeschreven dan ge, laat ik nu mezelf eens het eerst noemen, mij en al mijn andere 30.000 collega's schat, griet me niet weinig.“

Ik heb nooit den lust gevoeld, al die akten te

halen, die we hebben, om met de te wachten knapelingen gelijkgesteld te kunnen worden. Ik heb, in mijn argeloosheid, gemeend, dat ik voor mijn eigen leven en dat van de school, waar ik werkte, en voor de schoolzaak in het algemeen, meer en nuttiger arbeid kon verrichten, dan ik zou hebben verricht door akten te halen. Er is een tijd geweest, toen ik meende, dat ook U een bredere, alzijdige ontwikkeling, ook al liep die niet op een bepaalde akte uit, hoog schatte.“

„Nu zie ik, dat ik me vergist heb. En alle collega's, die hebben gedacht als ik, zijn evenzeer bedrogen. En wij zijn nu eenmaal pedant. Daar zijn we immers onderwijzers voor?“

„Welnu, Excellentie, ik durf zeggen, dat, als ik en tal van mijn lotgenooten de halve energie zouden hebben gebruikt, die we noodig hadden om te doen, wat we, zonder oude of nieuwe bevoegdheden gedaan hebben, we ook die akten zouden gemaakt hebben. Waarom moet ge nu ons aller werk voor en in de school disqualificeren tegenover een werk, dat nog gedaan moet worden?“

„Het spijt me, Excellentie, dat U dat ons hebt kunnen aandoen.“

„Niet in de eerste plaats het salarisbedrag griet me. Ik heb in mijn leven ervaren, dat God zorget. En al gaf U nog minder, dan zou nog de Vader. Uw Vader en mijn Vader, helpen. We zijn tenslotte niet in Uw hand, maar in Zijn hand.“

„Maar dat ge, niet tegenover andere ambtenaren, niet tegenover den gemeentewerkmans, of den klark bij het Departement, of den man bij de post, ons achterstellen zoudt — ik weet niet of het gebeurt en persoonlijk kan het me niet schelen. — maar dat ge ons geheele corps achterstelt bij het ongeboren kind Uwer Kweekerschoolopleiding, dat blijft me grieten, en dat vernedert me tegenover mijn 12-jarigen zoon, die, als God het wil, wellicht een der eerste vruchten van de nieuwe opleiding zal worden.“

„Excellentie! Kom aan dat bezwaar tegemoet.“

„Breng, nu de gelijkstelling met het verleden, minstens ook de gelijkstelling met de toekomst.“

Ook wie niet uit het oog wil verliezen, dat het sociaal-wenschelijke niet altijd economisch mogelijk is, ook wie het samengaan van de Unie van Christelijke Onderwijzers met liberale, socialistische en bolsjewistische onderwijzersgroepen zonder sparen veroordeelt (hoe konden christelijke onderwijzers het uithouden op een vergadering als die in den Haag, waar zoo gruwelijk gevloekt werd?) zal toch moeten toestemmen, dat de heer Lens hier terecht op een schromelijke onbillijkheid wijst. Maar misschien verriest de strijkinrichting van de firma De Visser (dankbaar onderwerp voor caricatuur!) nog wel pacifistische arbeid.

Dit stukje bleef van de vorige week liggen.

Thans is de uitslag bekend.

„Inmiddels bracht „De School met den Bijbel“ de volgende verklaring, waarover wij ons ten zeer ste verheugen:

„De Redactie van „De School met den Bijbel“ spreekt haar diepe teleurstelling uit over het feit, dat j.l. Zaterdag aan de salarismeting te Den Haag is deelgenomen door Chr. Onderwijzers, en dat, blijkens de verslagen, niemand der aanwezige Chr. Onderwijzers heeft geprotesteerd tegen de beleedigende, onbeschaafde en onchristelijke woorden, die daar zijn gesproken.“

Tijkentering in de vakverenigingen.

Laat ons van onderwijsterrein even overwippen op sociaal terrein.

De Kroniekschrijver in het „Gerof. Jongelingsblad“ gaf eenige cijfers, die ieder meelevend christen moet onthouden.

Het N.V.V. of te wel: Nederlandsch Verbond van moderne (alias roode) vakverenigingen, telde op 1 April j.l.: 262.196 leden.

Op 1 Juli d.a.v. was het ledental 248.968.

Op 1 Augustus d.a.v.: 240.862.

Op 1 September j.l.: 234.967.

Wij hopen van harte, dat 't zoo eenigen tijd door moge gaan!

In elk geval had het N.V.V., waarvan de H.H. Oudegeest en Fimmen de geruchmakende leiders zijn, in vijf maanden tijd een teruggang in ledental te boeken van welgeteld: 27.229.

Ook „droge“ cijfers kunnen welsprekend zijn.

„Gaant den rooden broeders dus, ondanks al hunne schitterende propagandaverzamelingen en hunne welgeslaagde (!) demonstratieve en nietdemonstratieve stakingen, niet vóór den wind.“

Het N.A.S. (Nederlandsch Arbeidssecretariaat), het syndicalistische Vakverbond, daalde van 50.140 op 46.980 leden!

Verblijfend is 't, te zien, hoe de Christelijke Vakbeweging steeds meerdere vorderingen maakt.

Het C.N.V. (Chr. Nat. Vakverbond), dat het vorige jaar nog geen 50.000 leden telde, mocht op 1 Juli j.l. reeds 76.115 leden boeken, terwijl de R. Katholieke vakbeweging van 1 Januari 1920 tot 1 October j.l. steeg van 149.050 tot over de 160.000 leden!

„We zijn dus reeds zoo ver, dat de Christelijke vakbeweging meer leden telt dan de moderne.“

Mevrouw Blavatsky.

Als alles waarheid bleek, wat graaf Witte aangaande mevrouw Blavatsky, de bloedeigen moeder der hedendaagsche theosofie publiceert (en waarom zou men er aan moeten twifelen?) dan wordt het hoog tijd, dat er ook voor de theosofie tijkentering aanbreekt. Dan kloeft er aan de gehoorde van die richting een smet, die niet dan door totale ondergang is uit te wischen.